

er heel wat van deze radiobuizen, waarmee de voormalige Wehrmacht nogal royaal was omgesprongen, onder particulieren waren terechtgekomen. En zijn speculatie daarop was niet vergeefs: drie van deze bouwdozen in zijn etalage gelegd, waren binnen het half uur verkocht. En dan begon een koortsachtige campagne. De spoelenwinderij werd omgebouwd in een radiobouwdozenbedrijfje onder de naam 'Kaboutertje'. In een heel korte periode vlogen 100.000 van die speelgoedjes het land door.

Toen in het begin van 1948 het verbod om radiotoestellen te fabriceren werd ingetrokken, had deze ondernemer al een aardige voorsprong op collega-fabrikanten, want zijn bedrijfje kon al dadelijk met de productie van radiotoestellen beginnen. Met reuzensprongen ging het voorwaarts. De radiotoestellen behoefden de winkel maar te bereiken om verkocht te worden en dus stroomde het geld binnen. Er werd gebouwd en uitgebreid en er werd nieuwe productie op gang gezet: televisietoestellen en bandrecorders. Er kwamen steeds mooiere radiotoestellen aan de markt, en dat betekende meer geld en dus een nieuwe bouw kansen.

En dat gebeurde dus allemaal in tien jaar tijd en kreeg het bedrijf een wereldnaam want het verzorgde 50% van de Duitse export op dit gebied en concurreerde met de grootste firma's ter wereld. Het kaboutertje werd een reus, in tien jaar ontstond uit een werkschuur een miljoenenbedrijf en ook zo kon het gaan in een afgetakeld, kapot, verarmd en bezet land. In 1957 werd door de fabriek 'Kaboutertje' de

vijf miljoenste radio uitgeleverd. Grundig bewees dat het Duitse
koopmanschap niet had geleden onder twee oorlogen.